

[Poul Møller.]

De samme betænkeligheder overfor skattnedsættelse havde socialdemokratiet ikke i fjor, da man overhovedet intet overskud ville have på statsregnskabet.

Må jeg endelig sige til det ærede medlem hr. Hans Knudsen, som ikke delte min glæde over, at forhøjelsen af statsskatten og den fælleskommunale udligningsskat og værnescatten er opgivet, at det ventede jeg heller ikke. Det er da heldigvis således her i vort demokrati og her i folketinget, at det, der glæder den ene, glæder ikke altid den anden, fordi vi går til forhandling ud fra forskellig opfattelse af, hvilke principper vort samfund skal ledes efter. Vi anser det for nødvendigt, at der finder en opsparring sted. Der må finde opsparring sted, så længe man har et privat erhvervsliv, og der må finde investering sted, så længe vi har og ønsker at opretholde et privat erhvervsliv. Og for at investering kan finde sted, må der indtægter til, der sætter borgerne i stand til at spare op og investere. Nu ved jeg godt, at det ærgrer det ærede medlem hr. Hans Knudsen, at han ikke fik fat i de 1 000 kr. fra den skatteborger, han omtalte, men det ærgrer ikke mig, for jeg er overbevist om, at de 1 000 kr. ville have formindsket opsparingen og i hvert fald ikke ville have formindsket forbruget. Derfor er det for os en stor glæde, at de fra socialdemokratisk side foreslåede forhøjelser ikke blev gennemført. At denne glæde ikke er gensidig, må vi beklage, men det er vel i og for sig en lykke.

(Kort bemærkning).

Aksel Møller: Jeg vil gerne have lov til at udtrykke min forbavselse over, at man diskuterer eller synes i tvivl om rugbrødstillskuddets skæbne. (*Afbrydelse:* Nej, det er man ikke i tvivl om!). Jo, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard protesterede imod bemærkningen herom. Der foreligger på det høje tings bord en betænkning, som er afgivet den 23. marts 1954 af udvalget

angående lovforslaget om forbrugerpriserne på rugbrød og mælk, og hvoraf det fremgår, at man er enig om at lade rugbrødstillskuddet bortfalde.

Bertel Dahlgaard: Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Aksel Møller ikke har været tilstede her i tinget, da jeg havde ordet sidst, idet jeg udtrykkelig gjorde opmærksom på, at det pågældende udvalg var blevet enig om at lade rugbrødstillskuddet bortfalde.

Også jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for det tilsagn, han gav. Ministeren benyttede lejligheden til at understrege, at det resultat, man nu var kommet til, i virkeligheden betød, at der fra alle sider var givet tilslutning til den tanke, at man skulle sigte mod et overskud på omkring 100 mill. kr., og det synes jeg ministeren er berettiget til at sige. Ministeren føjede imidlertid til, at han stod i den ejendommelige stilling, at det var svært for ham at se, hvordan han skulle nå frem dertil, efter at der nu blev gennemført den skattelettelse, de foreliggende ændringsforslag betyder, og fordi der kan ventes øgede udgifter til tjenestemandslønningerne, og det kan den højtærede minister måske også være berettiget til at sige. Men det radikale venstre vil ganske overordentlig gerne være ham behjælpelig med at nå frem. Man må imidlertid erindre, at betydningen heraf vil afhænge af, om den højtærede finansminister vil lade sig hjælpe. Det vil vise sig i den kommende tid, og jeg synes i og for sig, ministerens udtalelser i dag giver udtryk for god vilje.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens udtalelser forbløffede mig ærlig talt; det lød, som om det ærede medlem henstillede til ministeriet at være tilbageholdende og tage alle de store udgiftsspørgsmål op til revision, særlig hvad angår anlægspolitikken. Det ærede medlem syntes imidlertid at mene, at man på forhånd måtte undtage de betydelige anlæg, der henhører under den militære sektor, idet det ærede